

gives de studerende mulighed for at tage emner op, som ikke er omfattet af det for alle studerende fælles stof, men som alligevel kan være af betydning for husholdningslærerens fremtidige virksomhed.

Til stk. 3.

Med reglen om at specialet skal udarbejdes i uddannelsens 3. år, er det tilkendegivet, at der ikke er tale om en uddannelse med flere retninger med hvert sit erhvervskompetenceområde, men om en enhedsuddannelse, hvor de studerende dog kan erhverve sig særlige kundskaber inden for et specielt område, som har den enkeltes særlige interesse.

Til § 6.

Til stk. 1.

Den nuværende uddannelse på husholdningsseminarierne er tre-årig, og denne uddannelseslængde havde man i de første udkast til lovforslaget ment at kunne fastholde. En nøje overvejelse af de udtalelser, som er indhentet over lovforslaget, har imidlertid medført, at man anser det for nødvendigt at foreslå uddannelsens varighed på seminarierne øget med $\frac{1}{2}$ år til $3\frac{1}{2}$ år. Det går igen i udtalelserne, at afskaffelsen af kravene om forpraktik og forudgående husholdningsskoleophold under opretholdelse af en uforandret uddannelseslængde kan indebære, at de krav til praktiske færdigheder og teoretisk viden, som må stilles, ikke vil kunne tilgodeses i det ønskelige omfang; en opfattelse som ministeriet kan tiltræde.

Når man på den anden side, uanset bortfaldet af de ovenfor nævnte optagelsesbetingelser m. h. t. forudgående praktisk og teoretisk virksomhed finder, at en forøgelse af uddannelsen med $\frac{1}{2}$ år er tilstrækkelig, skyldes det for det første, at de højere adgangskrav til uddannelsen medfører, at undervisningen vil kunne lægges på et mere fremskredet plan. For det andet må for denne uddannelses vedkommende — som for mange andre — mulighederne for efter- og videreuddannelse tillægges betydelig vægt i en tid, hvor udviklingen — ikke mindst på de områder, som denne uddannelse omfatter — går så stærkt, som tilfældet er. Det må anses for mere værdifuldt, at uddannelsen giver mulighed for med udbytte at kunne deltage i videreuddannelseskurser, end at der foretages en væsentlig forøgelse af uddannelseslængden med det formål at give de studerende større positiv viden, således som denne er på det tidspunkt, hvor uddannelsen foregår, når denne viden i mange tilfælde vil være forældet i løbet af få år.

Det kan hertil føjes, at de moderne undervisningsformer og -midler, som forudsættes anvendt i

et betydeligt omfang, vil muliggøre en rationalisering og effektivisering af dele af uddannelsen.

Til stk. 2.

I lovene om uddannelse af lærere til folkeskolen og af børnehave- og fritidspædagoger findes der bestemmelser om, at der ved afslutningen af uddannelsens første år skal tages stilling til, om den studerende kan gå videre. På læreruddannelsesområdet indgår der prøver i grundlaget for afgørelsen, mens denne på børnehave- og fritidspædagoguddannelsesområdet træffes på andet grundlag. En prøve i visse centrale fag vil formentlig være et egnet grundlag for afgørelsen af, om den studerende kan fortsætte uddannelsens andet år. For ikke at udelukke, at afgørelsen træffes på et andet grundlag, som måtte vise sig mere hensigtsmæssigt, har man dog ikke fundet det rigtigt i bestemmelsen at stille krav om prøve.

Til stk. 3.

Der holdes prøve i de centrale uddannelsesfag efter § 5, stk. 1, nr. 1-3. Prøven afholdes ved afslutningen af undervisningen i de enkelte fag. På læreruddannelsesområdet holdes der af praktiske årsager ikke prøver i faget praktisk skolegerning. Der gives i stedet en standpunktskarakter i faget. Ved husholdningsseminarierne er der hidtil holdt prøve i praktisk pædagogik, og da denne ordning har fungeret tilfredsstillende, foreslås den opretholdt. I de emner, hvori der tilrettelægges supplerende undervisning i henhold til § 5, stk. 1, nr. 4, holdes der ikke prøve, men deltagelse i denne undervisning må være obligatorisk, jfr. forslagens § 6, stk. 4.

Til stk. 4.

I lighed med hvad der gælder for læreruddannelsesområdet, foreslås deltagelse i undervisningen i emner, hvori der ikke afholdes eksamen, men som uddannelsen skal omfatte for alle studerende, gjort obligatorisk.

Til § 7.

Bestemmelserne svarer i alt væsentligt til læreruddannelseslovens eksamensbestemmelser. I nogle fag vil der ligesom hidtil indgå praktiske elementer i prøverne, hvadenten disse i øvrigt er skriftlige eller mundtlige.

Til § 8.

Bestemmelserne svarer til læreruddannelseslovens § 10 og til § 9 i loven om uddannelse af børnehave- og fritidspædagoger. De nærmere regler må fastsættes i uddannelsesbekendtgørelsen.